

Arrest

nr. 240 274 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 januari 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP,

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 november 2015 België is binnengekomen, diende op 4 december 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 mei 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad bevestigde deze beslissing in beroep (RvV 9 januari 2019, nr. X). Het cassatieberoep tegen dit arrest werd niet toelaatbaar verklaard (RvS 11 december 2019, nr. X(c)).

1.3. Op 22 juli 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 12 december 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 december 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/07/2019
Overdracht CGVS: 05/12/2019

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Hamzakhel, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, waar u het grootste deel van uw leven gewoond hebt.

U ging initieel naar school in uw district, maar studeerde af van het middelbaar aan een technisch college in Jalalabad, waar u gedurende drie jaar op internaat zat. Dan bracht u een tweetal jaar door in het thuisdorp, waar u zich voorbereidde op de konkur (toelatingsexamen universiteit), en u voor het overige bezig hield met dijtes en datjes. U studeerde tijdens deze periodes ook Engels in de bazaar van het district.

U werkte hierna twee jaar voor de Amerikanen als tolk in de provincies Khost en Paktia. Op een bepaald moment kreeg u bedreigingen via de telefoon, die u negeerde. Hierna werd uw vader (een malik in het dorp) echter aangesproken door de taliban, die hem zeer gedetailleerde informatie over u gaven. Hierop riep hij een jirga samen die met de taliban een deal sloot: u zou uw werk stopzetten, en zou verder met rust gelaten worden.

Zo geschiedde. Hierop begon u in 2010 te studeren voor burgerlijk ingenieur in een privéuniversiteit in Jalalabad, waarvoor u pendelde. U behaalde uw bachelorsdiploma in 2014, waarna u drie maanden stage liep in Kabul en drie maanden in uw streek. Op een bepaald moment kwam u tijdens een samenzitten van Amerikaanse troepen en de dorpsoudsten in uw dorp een oude collega-tolk tegen. Een tijdje later kreeg uw zoon te kampen met een medisch noodgeval, waar ze u in de streek niet mee konden helpen. Op aanraden van uw vader bracht u uw zoon naar een nabijgelegen Amerikaanse basis, waar u binnen raakte met behulp van uw oud collega tolk. U verbleef vijf dagen op de basis. Ondertussen werd er bij een legeroperatie een dorpeling gedood, waarna de lokale taliban uw vader verweten dat de deal niet was nagekomen en u voor de Amerikanen was blijven werken. Hierop besloot uw vader dat u het land maar beter kon verlaten.

U zocht een vriend op in Jalalabad, en verbleef daar tot u via een smokkelaar een paspoort en een Iraans visum kon bekomen. U reisde met het vliegtuig naar Iran, en dan verder over land naar Europa. U kwam aan in België op 9 november 2015 en vroeg hier ook internationale bescherming op 4 december 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: een taskara, een Afghaans rijbewijs, een aantal badges en een kaart van de Kabulbank, een aantal certificaten en een brief omtrent uw vertaalwerk, uw diploma's, en een aantal foto's van mensen en documenten.

Op 16 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat u er niet in slaagde om uw voorgehouden profiel als tolk, noch de door u voorgehouden problemen aannemelijk te maken. U ging in beroep tegen deze beslissing, en legde hiertoe ook een aantal nieuwe documenten voor (mails van Amerikanen met wie u samengewerkt zou hebben, een foto van uzelf met de decaan van de universiteit en een mail van de universiteit). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde evenwel de beslissing van het Commissariaat-generaal met haar arrest van 9 januari 2019. U ging in beroep bij de Raad van State, maar uw beroep werd verworpen op 20 maart 2019.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 22 juli 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwijst bij dit tweede verzoek terug naar de problemen die u bij uw eerste verzoek aanhaalde. U geeft ook aan dat twee van uw zoons gedood zouden zijn in Jalalabad in februari 2019. Ter staving van uw tweede verzoek legt u kopieën voor van: een mail vanwege ene M.M., een document dat uw tewerkstelling als tolk zou bevestigen, een document dat uw bezoek aan de Amerikaanse ambassade in België zou bevestigen, een brief vanwege en chatgesprek met ene R.C., een foto van u en voorgehouden ex-collega's van u, en hun facebookprofielen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet, met name dat u nog steeds gezicht zou worden door de taliban omwille van uw werk als tolk voor de Amerikanen, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, een oordeel dat de RvV onderschreef. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek wederom enkel terug verwijst naar deze reeds eerder weinig aannemelijk bevonden voorgehouden gebeurtenissen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vorige verklaringen.

U legt heden evenwel een aantal nieuwe documenten voor. Voor een aantal hiervan kan echter vastgesteld worden dat het gaat om documenten die reeds voor de RvV aan bod kwamen naar aanleiding van het beroep tegen de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek, met name de mails/brieven vanwege "R.C." en "M.M." (document 1 en 4). Deze zaken voegen dus niets nieuws toe. Het chatgesprek bij document 4 is nieuw, maar heeft een volledig gesolliciteerd karakter. De foto bij document 5 werd dan weer reeds bij uw eerste verzoek getoond.

Document 2 zou uw tewerkstelling voor (een onderaannemer van) de Amerikanen bevestigen, maar strookt niet met uw eerdere verklaringen. Er staat namelijk dat u al in 2009 uw job onrechtmatig verliet (job abandonment blijkt specifieke terminologie te zijn, zie stukken toegevoegd aan het dossier) en daardoor ontslagen werd, terwijl u eerder aangaf dat u pas in 2010 aangezet werd om te deserteren (gehoorverslag dd. 23 februari 2018., p. 12, hierna CGVS p. x). Merkwaardig genoeg stemt ook het Employee ID (AFG-5868) en uw geboortedatum op het document (1 januari 1986) niet overeen met de gegevens op enige van de badges die u eerder voorlegde (documenten 3A-D eerste verzoek).

Document 3 betreft een stuk dat uw bezoek aan de Amerikaanse ambassade zou aantonen. Dit kan op zich genomen uw verklaringen niet ondersteunen. Bovendien staat er in dit document een paspoortnummer uwentwege te lezen, terwijl u eerder nog verklaarde dat uw paspoort door een smokkelaar afgenomen werd (CGVS p. 19).

De facebookprofielen die de rest van document 5 uitmaken ten slotte tonen ook niets aan omtrent uw problemen; het loutere feit dat u bevriend bent met mensen die heden in de VS wonen maakt de door u voorgehouden problemen niet meer aannemelijk.

Uit toegevoegde informatie aan uw dossier blijkt bovendien dat frauduleuze documenten in Afghanistan / vervalste Afgaanse documenten eenvoudig te verkrijgen zijn. U legt ook enkel kopieën voor, die steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip en plakwerk (zie in dit kader ook de bemerking in document 1 "it does appear to have been modified ..."). Meer fundamenteel dient evenwel aangestipt te worden dat documenten slechts een geloofwaardig relaas kunnen ondersteunen, niet de geloofwaardigheid van een weinig aannemelijk relaas herstellen. Uw relaas werd reeds ongeloofwaardig bevonden door de het CGVS en de RvV.

U haalt ook nog aan dat twee van uw zoons gedood werden in februari van dit jaar. Hier wordt infra op ingegaan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf); de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum) van 26 augustus 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/veiligheidssituatie-jalalabad-behsud-ensurkhrod-addendum> blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud, en Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in het voorbije jaar, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn.

Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij "soft targets" geviséerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van

willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

U haalt heden evenwel aan dat twee van uw zoons gedood zouden geweest zijn in Jalalabad. U laat evenwel na hier enig begin van bewijs te leveren. En zelfs als hun overlijden voor waar genomen wordt, laat u het na aan te tonen dat hun dood te maken zou hebben met de veiligheidssituatie, laat staan dat u aantoont dat u hier bijzonder kwetsbaar voor zou zijn. Louter op basis van uw verklaring in deze kan dus niet besloten worden dat een hervestiging in Jalalabad voor u onredelijk zou zijn.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt. De argumenten uit uw eerste verzoek kunnen in deze hernomen worden:

“U geeft aan dat u voor ingenieur gestudeerd zou hebben in Jalalabad en een diploma haalde medio 2015 (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 11.) na een studie van een viertal jaar (document 5). Dat u zodanig lang in de stad studeerde, stelde u ruimschoots in staat om bekend te raken met de stad en daar een sociaal netwerk op te bouwen. Hoewel u dit zelf ontkent, kan bovendien vermoed worden dat u gedurende deze periode ook in Jalalabad leefde, getuige het adres vermeld op uw studentekaart (document 3D), waar u tijdens het gehoor ook op gewezen werd (CGVS p. 6, 7). Uw familie zou terwijl u in België was ook een tijdje in Jalalabad hebben gewoond, samen met schoonfamilie van u, wat een sterke indicatie is dat uw familie banden heeft met de stad (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 15, 16; CGVS p. 7). Ook kon u voorafgaand aan uw vertrek in de stad meteen terecht bij een aantal vrienden, een indicatie van enige vertrouwdheid met de stad en het bestaan van een sociaal netwerk aldaar, via wie u trouwens ook op zeer korte termijn aan een “noodpaspoort” kon raken, en die voor u een afspraak met het Iraanse consulaat regelden (CGVS p. 16, 17). Zoals u zelf al aangeeft tijdens het gehoor moet je om in Afghanistan zaken gedaan te krijgen mensen kennen (CGVS p. 15), en u en uw familie lijken vrij goede connecties te hebben. U zou ook een zekere beroepservaring in leidinggevende posities hebben, met een zekere kennis van zaken over hoe het er in Afghanistan aan toegaat wat betreft het besteden van geld aan ontwikkelingsprojecten en dergelijke, kennis die u zou opgedaan hebben tijdens het werken voor of met het NSP in een verantwoordelijke positie (CGVS p. 13, 14). Uw opleidingsniveau en vertrouwdheid met de stad zouden u in staat moeten stellen om aldaar een bestaan op te bouwen.

Daarenboven lijkt vast te staan dat u uit een prominente en gegoede familie komt: uw vader zou hoogopgeleid (faculteit landbouw) en officier (kolonel) geweest zijn tijdens het communistische tijdperk, een soort van mobiel ambtenaar tijdens het regime van de taliban, en verkozen zijn tot malik van het dorp naderhand (CGVS p. 7, 8). U hebt ook nog een schoonbroer die dokter is (CGVS p. 9). U zou ook op hun steun moeten kunnen buigen.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:
 - artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet;
 - de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert, onder verwijzing van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, aan dat hij verschillende nieuwe bewijzen heeft aangebracht met betrekking tot zijn problemen in Afghanistan. Om tegemoet te komen aan de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel als tolk voor de Amerikanen, heeft verzoeker contact gelegd met ex-collega's die bevestigen dat zij met hem hebben samengewerkt. Het feit dat twee kinderen van verzoeker intussen gedood werden, toont bovendien aan dat de situatie in Afghanistan geenszins veilig is voor verzoeker.

Verzoeker gaat vooreerst in op het bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofdte. Hij licht hierbij toe als volgt:

“Verzoeker verloor begin 2019 twee van zijn kinderen. Hij heeft het er zeer moeilijk mee dat hij zijn familie is moeten ontvluchten en hen niet kan beschermen. Nu werden twee kinderen gedood.

Verzoeker is hierdoor in diepe rouw. Verwerende partij echter, houdt met dit element geen enkele rekening, hoewel verzoeker duidelijk en zichtbaar veel verdriet heeft.

Het is evident dat iemand die zich in zulke situatie bevindt, anders bejegend dient te worden, dan wie niet in zulk diepgaand rouwproces is.

Het kan niet ontkend worden dat het verliezen van een kind, twee kinderen, een van de ergste dingen is, die iemand kan meemaken.

Hier koudweg aan voorbijgaan, is niet redelijk.

Verzoeker had duidelijk bijzondere procedurele noden, doch deze werden niet toegekend."

Vervolgens gaat verzoeker in op de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem bijgebrachte nieuwe elementen:

(1) Wat het "chatgesprek bij document 4" betreft, licht verzoeker toe als volgt: *"Verzoeker chatte met zijn oud collega de heer M.M., soldaat bij het Amerikaans leger. Het gaat inderdaad om een gesolliciteerd document. Hoewel, is een chatgesprek wel gesolliciteerd? Het is ook de ganse conversatie tussen twee ex-collega's. Men kan duidelijk zien dat de twee elkaar kennen als ex collega's. Dit chatgesprek toont weldegelijk aan dat verzoeker met de heer M.M. gewerkt heeft. Verzoeker brengt ook het facebookprofiel van de heer M.M. bij. Wanneer men de verklaringen van de heer M.M., ook de documenten reeds neergelegd in de vorige asielaanvraag, het chatgesprek en het facebookprofiel samen legt, kan men niet anders dan besluiten dat de heer M. effectief een Amerikaanse militair is, die in de betrokken periode in Afghanistan heeft gediend, en dat hij persoonlijk en herhaaldelijk bevestigt dat verzoeker zijn collega was."* Verzoeker meent aldus dat dit document een nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is onjuist, minstens niet afdoende gemotiveerd.

(2) Wat het document betreffende zijn tewerkstelling bij een onderaannemer van het Amerikaanse leger betreft, preciseert verzoeker dat hij tot 2010 werkte voor één bedrijf en erna voor een ander. Dit heeft hij ook duidelijk verklaard in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Aldus is er geen enkele tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van dit document, in tegenstelling tot hetgeen de bestreden beslissing motiveert.

Verzoeker benadrukt nog dat zijn verklaringen over zijn werk als tolk voor de basis uiterst gedetailleerd en doorleefd zijn. Hij stelt nog dat: *"Het valt trouwens op dat het CGVS omtrent deze lange verklaringen van verzoeker geen enkele opmerking maakt in de bestreden beslissing, terwijl doorleefde verklaringen voor het CGVS meestal belangrijker zijn dan Afghaanse documenten."*

Bovendien wijst verzoeker erop dat internationale en onafhankelijke bronnen documenteren dat personen die werkzaam waren bij internationale organisaties en zeker het Amerikaanse leger een zeer groot risico lopen op vervolging in Afghanistan. Verzoeker verwijst hierbij naar en citeert uit de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016 met betrekking tot het risicoprofiel voor mensen die beschouwd worden als ondersteuners van de overheid of de internationale gemeenschap, inclusief de internationale strijdsmachten. Verzoeker citeert tevens uit informatie van OSAC die voormelde informatie bevestigt. Hij besluit dan ook dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat hij werkte op een Amerikaanse basis als vertaler. Hij beschrijft accuraat de werkomgeving en eveneens de gevaren die verbonden waren aan het werken voor de buitenlandse troepen.

Verzoeker voert verder nog aan dat:

"Ook de employee ID van verzoeker zou een geboortedatum bevatten, die niet overeenstemt met de eerder neergelegde badges (1 januari 1986).

Het is inderdaad zo dat de badges verschillende geboortedata vermelden en dat verzoeker zelf nog een andere geboortedatum heeft verklaard.

Dit komt omwille van volgende redenen. Verzoeker is geboren op 03.02.1986. Op zijn Taskara, die opgemaakt werd door de Taliban, wordt echter niet zijn correcte geboortedatum vermeld, maar een schatting. Een van de twee badges werd opgemaakt op basis van deze Taskara. Voor de andere badge hadden ze zijn Taskara niet gebruikt, maar ze hadden hem gevraagd hoe oud hij was. Op basis daarvan hebben ze een schatting van zijn geboortedatum gemaakt. Dit verklaart waarom er drie verschillende geboortedatums zijn.

Het feit dat de geboortedag telkens 1 januari was toont duidelijk aan dat het om een schatting van de geboortedatum gaat. Niet iedereen in Afghanistan is effectief geboren op 1 januari."

(3) Verzoeker wijst er verder op dat in februari 2019 twee van zijn kinderen gedood werden, hetgeen een aangrijpende gebeurtenis betreft, waar verzoeker ernstig onder lijdt. Hij stelt dat geen documenten worden gegeven in Afghanistan wanneer kinderen sterven, zodat hij hier geen documenten over heeft. Bovendien meent verzoeker dat, *"[z]elfs al zou hij documenten hebben, men kan deze eenvoudig aan de kant schuiven door te zeggen dat elk document te koop is in Afghanistan."*

Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk en onredelijk dat hij niet werd gehoord over de dood van zijn twee kinderen, gezien het *“om een bijzonder aangrijpende gebeurtenis [gaat], en verzoeker gebukt [gaat] onder een diepe rouw, die hij in zijn eentje moet dragen, nu zijn familie zich in Afghanistan bevindt.”* Verzoeker wijst erop dat hij de omstandigheden en details had kunnen toelichten tijdens een persoonlijk onderhoud en had kunnen verduidelijken dat deze feiten zich weldegelijk hebben voorgedaan. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een *“onbestaand, minstens te beperkt onderzoek van het dossier.”*

(4) Verzoeker legt verder een bewijs neer van zijn bezoek aan de Amerikaanse ambassade en licht toe dat hij door dit bezoek een bewijs heeft verkregen dat de ondertekenaars van de door hem neergelegde documenten, die als niet-authentiek werden beschouwd, weldegelijk Amerikaanse soldaten zijn. Hij wijst erop dat dit bewijs werd neergelegd door verzoeker, doch dat dit niet wordt besproken in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt evenwel duidelijk dat de door hem neergelegde attesten werden opgesteld door Amerikaanse soldaten, die in Afghanistan gediend hebben in de betrokken periode en bevestigen dat verzoeker hun collega was. Hij meent dan ook dat het geheel van deze documenten aantoont dat verzoeker werkte voor (onderaannemers van) het Amerikaanse leger.

Verzoeker verduidelijkt verder dat hij recent een paspoort bekwam, waar hij een kopie van toevoegt (verzoekschrift, stuk 3).

Hij meent dan ook dat dit een nieuw element betreft dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1, A, (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953; van artikel 1, (2), van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967; van artikels 52 en 48/4, juncto 62, van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van artikel 4, punt 3, van de Richtlijn 2004/83/EC betreffende de minimumnormen voor de verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire-beschermingsstatus; van de motiveringsplicht, zoals bepaald in artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; en van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;”

Verzoeker betwist dat hij over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Hij citeert hierbij vooreerst uit een rapport van Amnesty International van oktober 2017 inzake de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en uit het EASO-rapport *“Afghanistan Security situation”* van november 2016, waaruit blijkt dat de provincie Nangarhar de derde meest gevaarlijke en meest volatiele provincie in Afghanistan betreft. Verzoeker meent dan ook dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onvoldoende rekening houdt met de actuele veiligheidssituatie, zoals aangehaald door verzoeker, en dat de commissaris-generaal het rapport van Amnesty International ten onrechte niet in rekening heeft gebracht in haar analyse van de veiligheidssituatie en de situatie niet als nieuw element heeft onderzocht. Verzoeker loopt immers weldegelijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet omwille van de situatie in de stad Jalalabad.

Verzoeker voert, onder verwijzing naar Europese en Belgische wetsbepalingen rond de toepassing van een intern vestigingsalternatief, aan dat geen rekening gehouden werd met de actuele veiligheidssituatie die sinds 2015 alleen maar slechter is geworden: *“Immers, uit het Cedoca rapport en het EASO rapport blijkt duidelijk dat de situatie in Afghanistan anno 2017 veel erger is geworden en het geweld 5x erger is dan in 2008 bijvoorbeeld (pagina 41 EASO).”*

Verzoeker citeert en parafraseert verder uit informatie van de commissaris-generaal tijdens een *“contactvergadering tussen de asielinstanties en middenveldorganisaties”* inzake de beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in België. Hij citeert en parafraseert tevens uit een rapport van Amnesty International inzake de beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in Europa. Hij besluit hieruit dat de verslechtering van de veiligheidssituatie in Afghanistan geen invloed heeft op de bescherming die wordt toegekend aan Afghaanse verzoekers om internationale bescherming door de commissaris-

generaal, gezien deze oordeelt dat er in Afghanistan een gewapend conflict is doch er in bepaalde regio's zoals Kabul, Jalalabad en Mazar-e-Sharif geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst er voorts op dat het bestaan van een "open combat", niet in overeenstemming is met de definitie van willekeurig geweld zoals voorzien in artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn, dat werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 15 (c) van de Kwalificatierichtlijn vereist het bestaan van een "internationaal of binnenlands gewapend conflict", maar vereist in geen geval het bestaan van "hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten". Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal een voorwaarde toevoegt aan de wet. Hij vervolgt zijn betoog, stellende: *"Hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten" veronderstelt dat er gelijkwaardige strijdkrachten zouden zijn die tegen elkaar vechten. De verschillende groeperingen die momenteel in Afghanistan tegen het "centraal" gezag vechten zijn echter onvoldoende georganiseerd of sterk om een "open combat" te voeren tegen het Afghaans leger. Het is ook om deze reden dat de opstandelingen de bevolking terroriseren, aanslagen organiseren enzovoort. Dit wordt door verwerende partij niet betwist die het geweld in Afghanistan ook zo omschrijft: "(...)met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements.(...)(pagina 4 bestreden beslissing).*

Dezelfde rapporten waarop verwerende partij zich baseert, stellen ook vast dat het aantal burgerslachtoffers groter is dan het aantal gedode soldaten (zie EASO rapport, pagina 45, infra), hetgeen nogmaals erop wijst dat de strijdkrachten geen "open combat" willen.

Omtrent het bestaan van een binnenlands of internationaal conflict en de nood aan bescherming heeft het Hof van Justitie bovendien zeer duidelijk gesteld dat:

« Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld." (wij onderlijnen)

Verzoeker stelt vast dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij überhaupt, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict. Immers, verwerende partij erkent het bestaan van geweld in Jalalabad (en in Afghanistan) maar stelt dat dit losstaat van het gegeven dat er geen "open combat" bestaat in Jalalabad en bijgevolg geen nood aan bescherming zou zijn.

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn.

Ondergeschikt, indien Uw Raad alsnog de mening zou zijn toegedaan dat dit onvoldoende duidelijk is, verzoekt verzoeker om onderstaande prejudiciële vraag te stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt: "Moet artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt in een situatie van internationaal of binnenlands conflict waarbij er hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten zijn?"

Verzoeker gaat vervolgens in op de notie van "high profile" en voert hierbij aan dat: "Ondergeschikt, in de hypothese dat er zou gesteld worden dat verzoeker geen high profile doelwit is, stelt verzoeker vast dat er volgens verwerende partij zou er geen sprake zijn van willekeurig geweld in Jalalabad omdat de complexe aanslagen gericht zijn tegen "high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements.(...)"

Met andere woorden, volgens verwerende partij zouden burgers, ondanks het groot aantal burgerslachtoffers, niet worden geïsoleerd.

Betreffende het aantal burgerslachtoffers, leest men echter in alle rapporten dat de situatie voor burgers nog nooit zo erg is geweest. Zelfs in de hypothese dat de strijdkrachten zich enkel tot "high profile" doelwitten zouden richten, dient te worden vastgesteld dat burgers zich thans in een zodanige onveilige situatie bevinden dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4§2 c) Vreemdelingenwet. Zo leest men in het EASO rapport "Country of Origin information, Afghanistan security situation " van december 2017 omtrent de zogenaamde high profile attacks, dat:

"Looking at 2016-2017, such attacks are mainly aimed at government or international presence but the highest numbers of casualties inflicted concern civilians (294). Complex and suicide attacks continued to affect civilians in 2017, causing 1,151 civilian casualties (259deaths and 892injured) in the first half of 2017, a 15% increase compared to the same period in 2016(295).

UNAMA stated that 'The impact of such attacks on civilians and the larger civilian population is particularly devastating. Typically occurring in urban and civilian-populated areas, such attacks — when not directed against civilian targets in violation of international humanitarian law — are frequently indiscriminate in nature and commonly cause high numbers of civilian casualties, in addition to contributing to an atmosphere of fear and anxiety among the population' (296)." (...)

Verzoeker meent dan ook dat gelet op het huidige aantal burgerslachtoffers én het feit dat burgers de grootste slachtoffers zijn van het geweld, het feit dat "high profile doelwitten" de oorspronkelijke doelwitten zouden zijn van de strijdkrachten, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er thans sprake is van een risico op ernstige schade omwille van willekeurig geweld.

Immers, zoals onderstreept door het Hof van Justitie in de zaak Elgafaji, dient een asielzoeker bescherming te krijgen wanneer komt vast te staan dat hij/zij door zijn enkele aanwezigheid, slachtoffer zou kunnen zijn van ernstige schade, zonder "dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geïsoleerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden."

Volledig hiermee in de lijn, verwijst verzoeker nogmaals naar de informatie vervat in het administratief dossier van verwerende partij:

"At the same time civilian lives are being lost, primarily as random victims because they were simply at the wrong place at the wrong time." (...)

De enkele aanwezigheid van verzoeker in Jalalabad, op het foute moment, op de foute plaats, kan zijn dood betekenen. Dit is net wat onder willekeurig geweld dient te worden verstaan.

Volledigheidshalve, verwijst verzoekster nogmaals naar de duidelijke interpretatierichtlijnen uiteengezet in de zaak Elgafaji:

"32 De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf“, „executie“ en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker“, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33 De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon“ van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34 Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon“ van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict“. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig“. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35 In die context moet het begrip „individueel“ aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen." (...)

Op grond van bovenvermelde rapporten en de rechtspraak van het Hof van Justitie, dient dan ook te worden vastgesteld dat verwerende partij artikel 48/4 §2 c) Vreemdelingenwet en artikel 15 c) Kwalificatierichtlijn schendt, wanneer het stelt dat verzoeker geen reëel risico loopt op ernstige schade omdat de strijdkrachten in Jalalabad "high-profile" doelwitten zouden viseren.

Ondergeschikt, indien Uw Raad alsnog de mening zou zijn toegedaan dat dit onvoldoende duidelijk is, verzoekt verzoeker om onderstaande prejudiciële vraag te stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt:

"Moet artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, aldus worden uitgelegd dat deze bepaling enkel bescherming biedt aan "high-profile doelwitten", met andere woorden asielzoekers die uitdrukkelijk worden geviséerd door de strijdkrachten?"

Betreffende de bescherming van de Afghaanse autoriteiten, voert verzoeker aan dat: "In de bestreden beslissing stelt tenslotte verwerende partij dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de capaciteit zouden hebben om geweld te voorkomen. Verzoeker stelt vast dat dit ingaat tegen de rapporten die verwerende partij zelf aanhaalt.

Immers, het Landinfo rapport omtrent de situatie in Nangarhar dat zich in het administratief dossier bevindt stelt omtrent de veiligheidsdiensten dat:

"An international source (e-mail 2016) pointed out that the security forces are actively present in the city through measures such as checkpoints, arrests of suspected insurgents and destruction of identified IEDs. This still does not prevent the insurgents from conducting both smaller or larger and more complex attacks in the city. With the exception of Kabul, Nangarhar province was where most civilians were injured because of suicide bombers and complex attacks in the first half of 2016. 30 people were killed and 65 wounded, mainly in Jalalabad city (UNAMA & OHCHR 2016, p. 55)."(wij onderlijnen)

De Afghaanse autoriteiten zijn niet in staat hun eigen bevolking te beschermen. Dit blijkt ook uit de actuele dramatische cijfers betreffende het aantal burgerslachtoffers.

De bestreden beslissing stelt verder dat er van verzoeker redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt omdat:

- verzoeker er studeerde
- de familie van verzoeker een tijdje in Jalalabad zou hebben gewoond
- verzoeker is voorafgaand aan zijn vertrek bij vrienden in Jalalabad ondergedoken
- verzoekers opleidingsniveau

Verzoeker heeft weliswaar gestudeerd in de stad, maar heeft er nooit verbleven. Bovendien heeft een student in Afghanistan niet dezelfde vrijheid als in het westen. Studenten blijven op de campus en komen niet in contact met de rest van de stad.

Verzoeker kent weliswaar een aantal mensen in Jalalabad, maar hij verbleef louter ondergedoken bij hen. Ook de familie van verzoeker verbleef ondergedoken.

Een verborgen bestaan leiden, is geen menswaardig bestaan. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker in Jalalabad in veiligheid zou zijn of beschermd zou kunnen worden.

Artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"Binnenlandse bescherming

1. Als onderdeel van de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming kunnen de lidstaten vaststellen dat een verzoeker geen behoefte heeft aan internationale bescherming, indien hij in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt; of
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 7, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

2. Bij de beoordeling of een verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig lid 1, houden de lidstaten bij hun beslissing over het verzoek rekening met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in overeenstemming met artikel 4. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat zij beschikken over nauwkeurige en actuele informatie uit relevante bronnen, zoals de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen en het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken."(wij onderlijnen)

Volgens verwerende partij zou verzoeker bescherming kunnen krijgen van zijn oom of zijn facebookvrienden.

Verzoeker meent dat verwerende partij artikel 48/5 Vreemdelingenwet schendt wanneer het stelt dat privé actoren verzoeker voldoende bescherming zouden kunnen geven ingeval van vestigingsalternatief. De vraag die moet worden onderzocht is immers of de Staat hem bescherming kan bieden in Jalalabad. Dit is in geen geval mogelijk, zoals hierboven werd aangehaald.

Gezien verwerende partij echter stelt dat privé actoren, zoals zijn oom of facebookvrienden, hem zouden kunnen beschermen, verzoekt verzoeker ondergeschikt dat onderstaande prejudiciële vragen worden stellen voordat Uw Raad zich uitspreekt:

1.

Valt de bescherming voorzien in artikel 8 § 2 c, van richtlijn 2011 /95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, onder de notie bescherming zoals gedefinieerd door artikel 7 van dezelfde richtlijn?

2.

"Staat artikel 8 van richtlijn 2011 /95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, toe dat er wordt gesteld dat een asielzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt zonder te onderzoeken of hij toegang zal hebben tot bescherming vanwege de lokale autoriteiten?"

Verzoeker voert verder aan dat zijn profiel maakt dat hij geen intern vestigingsalternatief heeft in de stad Jalalabad. Als tolk voor de Amerikanen behoort verzoeker tot een *"sociale groep van mensen die in gevaar zijn in Afghanistan"*. Bovendien wordt niet betwist dat verzoekers vader malik is, een belangrijke figuur, waardoor verzoeker *"twee maal tot een opvallende groep mensen behoort, waardoor hij kwetsbaar is voor vervolging vanwege de taliban."* Verzoeker heeft hierdoor een gegronde vrees voor vervolging maar loopt hierdoor ook een reëel risico op ernstige schade. De bestreden beslissing motiveert hier evenwel niet over en beperkt zich tot de stereotiepe motivering over het feit dat enkel *"high profile"* doelwitten worden gevisieerd. Verzoeker verwijst hierbij naar en citeert uit het arrest *"Elgafaji"* van het Hof van Justitie waaruit volgens hem blijkt dat bij de beoordeling van het risico bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met het individueel profiel van een verzoeker om internationale bescherming. Indien het profiel ervoor zorgt dat de verzoeker meer (individuele) kans heeft op ernstige schade, heeft dit bovendien tot gevolg dat de instanties rekening moeten houden met een lagere mate van willekeurig geweld.

Verzoeker citeert nog uit informatie op de website van het Commissariaat-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad en herhaalt dat hij de taliban vreest omwille van zijn profiel als vertaler voor de Amerikanen en zoon van een malik. Hij citeert hierbij nog uit informatie van het UK Home Office waaruit volgens hem blijkt dat individuen kunnen opgespoord worden ongeacht hun verblijfplaats. Aldus zal verzoeker niet veilig zijn in Jalalabad. Hij dook er enkele dagen onder, doch een ondergedoken leven kan niet gelden als een menswaardig leven.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad rekening houdend met zijn specifiek profiel.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker een kopie van zijn paspoort (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 10 augustus 2020 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018;
- het EASO-rapport *"Afghanistan. Security situation"* van juni 2019;
- het EASO-rapport *"Country Guidance: Afghanistan"* van juni 2019;
- de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod"* van Cedoca van 8 april 2020;
- kaart Jalalabad City Region van 27 november 2019.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen en een theoretische uiteenzetting over enkele van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat de voorwaarden van artikel 57/6/2 zijn vervuld.

2.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift vooreerst aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met het bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde, gelet op het feit dat hij zich in een rouwproces bevindt omdat hij begin 2019 twee van zijn kinderen verloor. De Raad merkt in deze op dat verzoeker de dood van zijn twee kinderen verbindt aan zijn problemen met de taliban omwille van zijn werkzaamheden als tolk voor het Amerikaanse leger (*“Verklaring volgend verzoek”*, stuk 7, p. 1 en 3). Uit de beoordeling van de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming (RvV 9 januari 2019, nr. 214 923) en de thans bestreden beslissing blijkt echter dat verzoekers verklaringen inzake zijn tewerkstelling en problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn (zie *infra*), zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de dood van verzoekers kinderen als gevolg van deze problemen. Hoe dan ook merkt de Raad op dat, zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoekers kinderen gestorven zijn en verzoeker zich thans in een rouwproces bevindt, hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure, noch dat hij hierdoor niet in staat zou zijn geweest om in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. Verzoeker legt immers geen bewijs neer van enige psychologische problemen in zijn hoofde ten gevolge van zijn rouwproces, waaruit blijkt dat hij over bijzondere procedurele noden beschikt. Verzoeker toont met zijn verweer dan ook geenszins aan dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met enige bijzondere procedurele noden in zijn hoofde.

De Raad wijst er verder op dat de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling als tolk voor het Amerikaanse leger en de problemen met de taliban die eruit zouden voortvloeien, alsook dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad (RvV 9 januari 2019, nr. 214 923). Dit arrest werd gemotiveerd als volgt:

“2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker zich beroept op “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, laat hij na in concreto te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de in het verzoekschrift voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van zijn werk als tolk voor de Amerikaanse troepen.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn werkzaamheden als tolk gelet op zijn gebrekkige kennis van het Engels tijdens zijn persoonlijk onderhoud, alsook gelet op discrepanties tussen de door hem aangaande deze werkzaamheden voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) onderling en tussen deze documenten en zijn verklaringen; (ii) het document betreffende zijn studie aan een universiteit in Jalalabad (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) een niet-bestaand webadres vermeldt; (iii) verzoekers kennis over de basis waar hij zijn zieke zoon naartoe bracht op twee punten (officiële naam en schatting van het aantal soldaten) te wensen overlaat; (iv) de opeenvolging van de gebeurtenissen in zijn vluchtrelaas dermate toevallig voorkomt, dat afbreuk wordt gedaan aan het geloofwaardig karakter ervan; (v) het niet geloofwaardig is dat men verzoeker als burger zou ontvangen op een militaire basis voor een medisch probleem dat niets met het conflict te maken had, terwijl verzoeker bovendien niet op voorhand kon weten of hij zou worden toegelaten en hij zich evengoed tot het ziekenhuis in Jalalabad kon wenden; (vi) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen die hij op zijn reisweg naar België passeerde; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om alsnog een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd aannemelijk te maken. Hij komt veelal niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en post factum-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze in concreto een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

2.3.2.4. Zo slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij gedurende een aantal jaren (2009-2010) als tolk Engels werkzaam zou zijn geweest voor de Amerikaanse troepen in Afghanistan.

2.3.2.4.a. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht gemotiveerd als volgt: “Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde om het onderhoud in het Engels af te leggen. U raakte zelfs niet door de inleiding van het onderhoud (CGVS p. 2), terwijl daarvoor nochtans enkel passieve kennis vereist is. In de documenten die u voorlegt is er nochtans sprake van dat u militairen bijstond met klare en vlotte vertalingen tussen Dari, Pashtu, en Engels, en dat u hen bijbracht hoe zich conform Afghaanse gewoonten te gedragen (document 4C).

Het valt te betwijfelen dat u erin slaagde om dergelijke nuances over te brengen als u niet eens genoeg passieve kennis had om de inleiding van een persoonlijk onderhoud te begrijpen.”

Daaromtrent stelt verzoeker in zijn verzoekschrift onder meer als volgt: "Het is waar dat hij de inleiding niet begrepen had, maar dat is deels te wijten aan de inhoud van deze inleiding en het vocabularium die heel specifiek is, met woorden die verzoeker nog nooit had gehoord." Verder wijst verzoeker erop dat vluchtelingen volgens hem totaal niet bekend zijn met de Engelse terminologie over de procedure en meent hij, onder verwijzing naar een rapport van de Universiteit Gent (verzoekschrift, stuk 8), dat het vertalen en een goed begrip van elkaar tijdens de asielprocedure van belang is.

De inleiding van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die in het Engels werd gegeven, luidt als volgt:

"Welkom op het Commissariaat-generaal. We zijn hier vandaag samen om uw asielaanvraag te bespreken.

Zoals u ziet is er een tolk aanwezig. Deze is volledig neutraal en zal alles vertalen wat hier gezegd wordt. U mag de tolk geen persoonlijke vragen stellen en de tolk heeft geen invloed op de beslissing. Als u iets niet begrijpt, twijfel dan niet om verduidelijking te vragen.

Uw advocaat ziet toe op het goede verloop van de procedure en zal in principe dus niet tussenbeide komen tijdens het gehoor. Moesten er toch opmerkingen of vragen zijn dan kan uw advocaat die op het einde van het gehoor stellen." (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2).

Voor iemand die beweert in Afghanistan als tolk Engels werkzaam te zijn geweest voor de Amerikaanse troepen en die in de door hem voorgelegde stukken wordt omschreven als iemand die de militairen bijstond met klare en vlotte vertalingen tussen Dari, Pashtu en Engels, en die hen bijbracht hoe zich conform Afgaanse gewoonten te gedragen, kan de inleiding die tijdens het persoonlijk onderhoud in het Engels werd gegeven bezwaarlijk worden beschouwd als onbegrijpelijk. Deze inleiding bevat immers geen enkele specifieke op de asielprocedure van toepassing zijnde terminologie.

In zoverre verzoekers raadvrouw ter terechtzitting alludeerde op het gegeven dat verzoeker gestresseerd was tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan niet worden ingezien dat het vertalen van een dergelijke eenvoudige tekst voor een tolk meer stresserend zou zijn dan het moeten vertalen voor Amerikaanse militairen te midden de gewelddadige omstandigheden in Afghanistan.

2.3.2.4.b. Verder stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze een aantal discrepanties vast tussen de voorgelegde badges onderling en tussen deze badges en verzoekers verklaringen:

"Zo staat er *primo* op één badge te lezen dat u geboren bent in 1985, en op de andere dat u geboren bent in 1987 (document 3A en B), terwijl u voor het CGVS verklaarde te zijn geboren in 1986 (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016 afdeling 4). Tevens hebt u *secundo* op beide badges twee verschillende namen, F.K.M., en F.H.K.M., die ook verschillen van de naam die u opgaf aan het CGVS (namelijk H.H.F.) (document 3A en B), waar u tijdens het onderhoud ook op gewezen werd (CGVS p. 4)."

Wat betreft zijn geboortedatum voert verzoeker aan als volgt in zijn verzoekschrift:

"Het is inderdaad zo dat de twee badges twee verschillende geboortedatum vermelden en dat verzoeker zelf nog een andere geboortedatum heeft verklaard.

Dit komt omwille van volgende redenen. Verzoeker is geboren op 03.02.1986. Op zijn Taskara, die opgemaakt werd door de Taliban, wordt echter niet zijn correcte geboortedatum vermeld, maar een schatting. Een van de twee badges werd opgemaakt op basis van deze Taskara. Voor de andere badge hadden ze zijn Taskara niet gebruikt, maar ze hadden hem gevraagd hoe oud hij was. Op basis daarvan hebben ze een schatting van zijn geboortedatum gemaakt. Dit verklaart waarom er drie verschillende geboortedatum zijn.

Het feit dat de geboortedag telkens 1 januari was toont duidelijk aan dat het om een schatting van de geboortedatum gaat. Niet iedereen in Afghanistan is effectief geboren op 1 januari."

Bovenvermelde uiteenzetting uit het verzoekschrift kan geenszins overtuigen. De betreffende badges (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zouden afkomstig zijn van een Amerikaanse militaire basis in Afghanistan en minstens één van de badges geeft "unescorted" toegang. Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de Amerikaanse militaire autoriteiten in Afghanistan nauwlettend toezien op de informatie die op deze badges wordt vermeld. Het feit dat twee verschillende geboortedata worden vermeld op beide badges en dat deze geboortedata geen van beide overeenstemt met hetgeen volgens verzoeker zijn werkelijke geboortedatum is, valt dan ook bezwaarlijk te rijmen met een nauwlettend toezicht en vormt in die zin dan ook een indicatie voor het vermoeden dat deze badges werden gemanipuleerd. Bovendien kan niet worden ingezien waarom op verzoekers taskara, waarvan bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het door de Taliban werd opgemaakt, een schatting van verzoekers geboortedatum zou worden vermeld wanneer verzoekers precieze geboortedatum blijkbaar wel degelijk gekend is (3 februari 1986). In dezelfde zin kan evenmin worden ingezien waarom op de andere badge een schatting van verzoekers geboortedatum zou worden vermeld, wanneer hem eerst werd gevraagd hoe oud hij was en verzoeker klaarblijkelijk zijn precieze geboortedatum kent, zodat het van alle logica ontdaan is dat op de badge een andere, geschatte geboortedatum zou worden vermeld.

Het enkele feit dat 1 januari wordt vermeld op de badges, hetgeen volgens verzoeker zou aantonen dat het om een schatting gaat, doet geen afbreuk aan het feit dat het niet aannemelijk is dat er van een schatting gebruik zou (moeten) worden gemaakt wanneer verzoekers precieze geboortedatum gekend is. Dat verzoeker zich dient te wenden tot een dergelijke gekunstelde poging tot verschoning teneinde de motieven uit de bestreden beslissing betreffende deze badges te trachten te weerleggen, is een bijkomende indicatie voor het vermoeden dat deze badges werden gemanipuleerd.

Wat betreft de namen op de badges voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij dit heel goed heeft uitgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst hij erop dat beide namen gelijkaardig zijn, dat het verschil in spelling van "M." kan worden uitgelegd door het verschil in alfabet en dat deze namen niet werden gebruikt door de Amerikanen, die hem Fred noemden.

Hierboven werd er reeds op gewezen dat deze badges zouden zijn uitgegeven door de Amerikaanse militaire autoriteiten in Afghanistan, zodat redelijkerwijze een nauwlettend toezicht kan worden verwacht betreffende de gegevens die op deze badges worden vermeld. Redelijkerwijze kan dan ook worden verwacht dat verzoekers naam op beide badges dezelfde zou zijn, quod non. Het verschil tussen de naam op de badges betreft niet enkel "M.". Het loutere feit dat de Amerikanen verzoeker Fred zouden hebben genoemd, doet evenmin afbreuk aan het feit dat redelijkerwijze een nauwlettend toezicht van de Amerikanen aangaande de informatie op de badges kan worden verwacht.

Het louter herhalen van zijn verklaringen dienaangaande tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstaat op zich evenmin om de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen.

Verder dient vastgesteld dat er in de bestreden beslissing tevens terecht op wordt gewezen dat de door verzoeker voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) hooguit kunnen aantonen dat verzoeker aanwezig was op een militaire basis, maar op zich geen bewijs vormen van verzoekers voorgehouden activiteiten als tolk voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan.

2.3.2.4.c. Wat betreft de verschillende attesten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn activiteiten als tolk voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, alsook verzoekschrift, stukken 3 en 4 en rechtsplegingsdossier, stuk 6) dient er vooreerst op gewezen dat documenten een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er in casu geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden profiel van tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan.

Verder dient betreffende het attest van J.M.M. (zie map 'Documenten' in het administratief dossier (document 4C)) te worden vastgesteld dat deze persoon in zijn e-mail aan verzoekers raadvrouw blijkbaar niet in staat is om met zekerheid te bevestigen dat het attest authentiek is, zoals blijkt uit het gebruik van de woorden "The letter does look like one that I have written", "It does have the appearance of having been modified to correct missing letters from photocopying" en "the information also looks correct" (eigen onderlijning) (rechtsplegingsdossier, stuk 6). Het feit dat deze e-mail melding maakt van het aanbrengen van correcties in het kader van een fotokopie, terwijl uit het voorgelegde stuk zoals opgenomen in het administratief dossier prima facie geen dergelijke correcties kunnen worden vastgesteld, doet de vraag rijzen of het in deze e-mail wel om hetzelfde document gaat. Indien dit het geval zou zijn, doet de vermelding door de opsteller van het aanbrengen van correcties in het kader van een fotokopie hoe dan ook bijkomend afbreuk aan de authenticiteitswaarde van het document. Zoals hoger reeds aangehaald, is het loutere feit dat verzoeker voorkomt op een foto, zoals door J.M.M. wordt bevestigd in zijn e-mail ("I also recognize F. in the photo"), op zich geen bewijs van het door verzoeker voorgehouden profiel van tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan.

Vervolgens dient vastgesteld dat in het attest bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3) onder meer wordt gesteld dat verzoeker zich in groot gevaar zou hebben bevonden ("he was placed in great danger") en dat de militairen een nauwe band creëerden met verzoeker ("Due to the remote location of FB Chamkani, we grew close to Mr. H. and learned a lot about him, and his family. Due to the bonds fostered, many of the Soldiers in the 92nd MP co still have a lasting relationship with Mr. H.."), terwijl verzoeker zelf hiervan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker spontaan zou verhalen over groot gevaar waarin hij als tolk voor de Amerikaanse militairen zou hebben verkeerd, alsook over de innige band die hij blijkens dit attest nog steeds met verschillende Amerikaanse soldaten zou onderhouden, quod non. Betreffende het attest zelf dient er bovendien op gewezen dat dit attest door eender wie en eender wanneer kan worden opgemaakt, daar het geen enkel element bevat dat zou kunnen duiden op een authentieke herkomst; het betreft immers louter een tekst met handtekening, die gemakkelijk door om het even wie kan worden gemaakt.

Het feit dat verzoeker zich blijkbaar meent te moeten bedienen van dergelijke stukken teneinde zijn voorgehouden profiel van tolk voor de Amerikaanse militairen aan te tonen, is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van dit profiel, evenals voor het authentiek karakter van het voorgelegde attest.

Aangaande de bij het verzoekschrift gevoegde e-mail van G.D. aan verzoekers raadsvrouw (stuk 4) dient vastgesteld dat deze e-mail werd verstuurd van een "@yahoo.com"-e-mailadres, dat door eender wie kan worden aangemaakt. Bovendien is de e-mail zelf slechts een antwoord op de vraag van verzoekers raadsman of hij de werkzaamheden van verzoeker als tolk kan bevestigen in een brief, waarop hij antwoordt: "Sure how do I send it?" (vrije vertaling: "Natuurlijk hoe verstuur ik het?"), zonder dat er verder enig stuk beschikbaar is waaruit zou kunnen blijken dat deze persoon alsnog de gevraagde brief heeft doorgestuurd. Bezwaarlijk kan deze e-mail dan ook worden beschouwd als een stuk dat verzoekers voorgehouden profiel als tolk voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan alsnog aannemelijk zou kunnen maken en/of de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen.

Het feit op zich dat verzoeker nog twee andere attesten voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, documenten 4A en 4B), doet op zich geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. De authenticiteit van deze attesten kan niet met zekerheid worden bevestigd of ontkend. Alleszins werd er hoger reeds op gewezen dat documenten in het vreemdelingencontentieux enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk in geval van geloofwaardige verklaringen, quod non in casu.

2.3.2.4.d. Gezien het geheel van wat voorgaat, toont verzoeker niet aan dat hij als tolk Engels werkzaam is geweest voor Amerikaanse militairen in Afghanistan.

2.3.2.5. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden als tolk, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker hierdoor zou hebben gekend met de taliban.

In zoverre toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers voorgehouden werkzaamheden als tolk Engels voor Amerikaanse militairen in Afghanistan, dient vastgesteld dat hij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij omwille van deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker zich bewust te zijn van het gevaar dat een job als tolk voor de Amerikaanse militairen met zich meebrengt maar dat hij ervan uitging dat men in zijn regio van herkomst (het district Khogyani in de provincie Nangarhar) niet van zijn werkzaamheden als tolk op de hoogte was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). In deze omstandigheden is het niet geloofwaardig dat verzoeker tijdens zijn werkzaamheden in Sankani, waar volgens hem veel mensen uit Khogyani aanwezig waren, dermate onvoorzichtig zou zijn om met deze mensen om te gaan "als een maat" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hierdoor liep hij immers het risico dat men in zijn regio van herkomst, waar volgens hem de taliban aanwezig was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), wel degelijk op de hoogte zou komen van zijn werkzaamheden als tolk voor de Amerikaanse militairen. Dit klemde des te meer daar verzoeker nadien telefonisch zou worden bedreigd maar hierop aanvankelijk niet reageerde en zich er niets van aantrok (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Tevens dient erop gewezen, zoals hoger reeds aangehaald, dat in het bij het verzoekschrift gevoegde attest (stuk 3) melding wordt gemaakt van groot gevaar ("great danger") waarin verzoeker zich zou hebben bevonden tijdens zijn werkzaamheden als tolk, terwijl verzoeker zelf hiervan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte.

Verder kan reeds worden opgemerkt dat verzoeker evenmin de door hem voorgehouden problemen wegens het laten verzorgen van zijn zoon in een Amerikaanse militaire basis aannemelijk maakt (zie infra).

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift (p. 6-7) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Aldus volstaat deze informatie allerm minst teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd in concreto aannemelijk te maken.

2.3.2.6. Ook wat betreft de aangehaalde problemen in het kader van de medische verzorging van zijn zoon in een Amerikaanse militaire basis, slaagt verzoeker er niet in deze problemen alsnog aannemelijk te maken.

2.3.2.6.a. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers kennis over de militaire basis waar hij zijn zoon zou hebben heen gebracht op verschillende punten gebrekkig is: "Zo is ten vierde ook de door u tentoon gespreide kennis van deze basis waar u uw zoon naartoe bracht en vijf dagen verbleven zou hebben maar twijfelachtig. Zo kon u primo niet zeggen wat de officiële naam van de basis was, hoewel ze nochtans in uw thuisdistrict lag, u er vijf dagen lang verbleven zou hebben, en u Engels zou kunnen (CGVS p. 17). Dit valt maar erg moeilijk te geloven. Secundo had u het ook zeer moeilijk om in te schatten hoeveel soldaten er op deze basis gelegerd zouden zijn. U zou nochtans een tweetal jaar steeds op gelijkaardige basissen gewerkt moeten hebben, wat u toch wel een idee zou moeten geven over de omvang van deze of gene troepenformaties gelegerd in bepaalde basissen. Maar uw schattingen gaan van veertig soldaten tot wel vierhonderdvijftig, dat laatste cijfer ingegeven als reactie

op de opmerking dat het maar vreemd zou zijn als een basis voor maar veertig soldaten een operatiekwartier zou hebben (CGVS p. 18)."

Wat betreft de naam van de basis voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat het niet onredelijk is dat hij, die reeds twee namen kent voor de basis (Campagne en Khogyani Basis), niet zou hebben onthouden hoe die basis door de Amerikanen wordt genoemd. Hij merkt op dat er een basis was die Khogyani werd genoemd, zodat het volgens hem perfect mogelijk is dat de Amerikanen de basis gewoon de Khogyanibasis noemden.

In de bestreden beslissing wordt er evenwel terecht op gewezen dat de basis in verzoekers eigen district zou zijn gelegen, dat hij er vijf dagen zou hebben verbleven en dat hij stelt Engels te kunnen. Indien de basis door de Amerikanen gewoon Khogyanibasis werd genoemd, kan niet worden ingezien waarom verzoeker dit niet gewoon vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud wanneer hem hiernaar wordt gevraagd. Het loutere feit dat verzoeker twee andere namen opsomt, doet hieraan geen afbreuk. Er dient op gewezen dat verzoeker meent heden internationale bescherming te behoeven onder meer omwille van problemen naar aanleiding van een verblijf in deze basis, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich terdege informeert aangaande deze basis, temeer daar deze basis zou zijn gelegen in zijn eigen district, hij er vijf dagen zou hebben verbleven en hij stelt in het verleden werkzaam te zijn geweest als tolk Engels voor Amerikaanse militairen in Afghanistan.

Wat betreft het aantal soldaten in de basis, meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij schatte dat er op het moment van zijn aanwezigheid 40 man aanwezig was, maar dat er mogelijk in het verleden 450 man in de basis aanwezig was: "In tegenstelling tot de interpretatie van het CGVS heeft verzoeker nooit gezegd dat er tussen 40 en 450 soldaten waren in de basis. Hij heeft heel nauwkeurig kunnen beschrijven dat de basis de opvangcapaciteit had van 450 man, maar dat er in die periode maar 40 man aanwezig was." Deze uiteenzetting betreft evenwel een post factum-verklaring die duidelijk tot stand kwam door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers dat verzoeker eerst verklaarde dat het een gigantische basis was van meerdere hectaren, vervolgens schatte dat er 40 à 50 Amerikanen waren gelegd om, na de opmerking van de protection officer dat het vreemd is dat een basis met maar zo weinig volk een volledig operatiekwartier heeft, plots te stellen dat het ook zou kunnen dat er 450 man zat (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Geenszins maakte verzoeker bij deze schattingen een onderscheid tussen het aantal Amerikanen ten tijde van zijn eigen, persoonlijke aanwezigheid in de basis en het aantal Amerikanen dat in het verleden ooit mogelijk is de basis aanwezig zou kunnen zijn geweest. Gezien het door verzoeker voorgehouden verleden van werkzaamheden voor Amerikaanse militairen, kan wel degelijk redelijker wijze een meer accurate inschatting van verzoeker worden verwacht over het aantal Amerikanen dat in de basis aanwezig was.

2.3.2.6.b. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op terechte wijze dat de door verzoeker voorgehouden samenloop van gebeurtenissen dermate toevallig is, dat eveneens afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan:

"Ten vijfde is de samenloop van omstandigheden omtrent uw problemen wel heel opvallend. U kwam een collega tegen van uw tijd in Paktia die op een nabijgelegen basis zou werken, met een operatiekwartier. Kort daarna kreeg uw zoon gezondheidsproblemen waarvoor hij geopereerd moest worden. En dit terwijl er op dezelfde basis net een bekende dokter aanwezig was, die een kennis van uw vader was. Maar dan, in de vijf dagen dat u toen van huis was op de basis, werd er net iemand gedood door de Amerikanen, waardoor de taliban wraakacties in het dorp begonnen uit te voeren, waarvan u het doelwit werd (CGVS p. 14, 15, 16). Zelfs als terzijde wordt gelaten dat het tegenkomen van een collega-tolk al moeilijk voor waar te nemen valt gezien de twijfel geuit omtrent uw aangemeten profiel als tolk, dan nog gaat het hier om al te veel opeenstapelende geluk-bij-ongelukken (en omgekeerd) die de aannemelijkheid van het relaas eroderen."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dienaangaande onder meer als volgt: "Verzoekers verklaringen zijn nochtans heel gedetailleerd en doorleefd. Daarenboven bood verzoeker een verklaring die de verschillende evenementen aan elkaar linkt en maakt dat het alles behalve ongeloofwaardig is."

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting betreffende ieder van de in de hiervoor geciteerde motieven opgesomde elementen.

Er dient vooreerst op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. De hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing dient wel degelijk als een dergelijk geheel te worden beschouwd. Het is immers de toevallige samenloop van het geheel van de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen die leidt tot de ongeloofwaardigheid ervan. Waar verzoeker opmerkt dat hem hierover geen enkele vraag werd gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud, laat hij na in concreto uiteen te zetten welke vragen volgens hem nog gesteld hadden moeten zijn.

Bovendien is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en is het niet aan de protection officer om het persoonlijk onderhoud te “sturen”.

2.3.2.c. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich zomaar tot een Amerikaanse militaire basis zou wenden voor de medische verzorging van zijn zoon:

“Ten zesde is het trouwens op zich maar weinig geloofwaardig dat men u als burger zou ontvangen op een (Amerikaanse) militaire basis voor een medisch probleem dat niets te maken had met het conflict, of dat uw eerste reflex zou zijn om u tot die militaire basis te wenden. U kon niet op voorhand inschatten of het wel mogelijk zou zijn om daar uw zoon te laten opereren, en of men u er zelfs maar zou binnen laten. U indiceerde eerder trouwens al dat Jalalabad maar op zo’n vijfendertig à veertig minuten rijden van uw dorp lag (CGVS p. 7), wat het logischer zou maken dat u zich tot het ziekenhuis daar zou wenden.”

Dienaangaande stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Wat betreft het feit dat verzoeker zijn zoon naar de basis heeft gebracht en niet naar Jalalabad dient erop gewezen te worden dat verzoeker verklaarde dat de dokter van de basis ook zei dat verzoeker beter naar Jalalabad zou gaan. Maar toen hij de radiografie toonde, veranderde hij van mening. Gezien verzoekers zoon eerder in Jalalabad behandeld werd, is het aannemelijk dat verzoeker zou weten dat ze in die omstandigheden niets zouden kunnen doen voor zijn zoon.”

De voormelde uiteenzetting in het verzoekschrift volstaat geenszins om verzoekers beslissing meteen naar de militaire basis te gaan, aannemelijk te maken. Zoals de bestreden beslissing terecht aanhaalde is het maar weinig waarschijnlijk dat men verzoeker als burger zou ontvangen voor een medisch probleem dat volkomen losstaat van het conflict. Verzoeker kon bovendien niet inschatten of men hem wel zou binnenlaten in de kazerne. Dit geldt des te meer daar verzoekers zoon eerder in Jalalabad zou zijn verzorgd, dat volgens zijn verklaringen op 35 à 40 minuten rijden van zijn dorp gelegen is. 2.3.2.6.d. Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift.

2.3.2.7. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 20) voorhoudt dat hij omwille van het feit dat zijn vader een malik is en dus een risicoprofiel heeft, dient vastgesteld dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk verklaarde dat deze functie van zijn vader niet voor problemen zorgde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. De vrees en het risico dienen immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. De bewijslast berust daarbij in beginsel bij verzoeker zelf. Verzoeker laat echter na in concreto uiteen te zetten waarom of op welke wijze hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst problemen zou kennen louter omdat zijn vader een malik is.

2.3.2.8. Er dient op gewezen dat in onderhavig arrest geen twijfels worden geuit aangaande verzoekers opleidingsniveau. De door hem dienaangaande bijgebrachte stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, alsook verzoekschrift, stukken 5-7 en rechtsplegingsdossier, stuk 6) bevestigen prima facie dat verzoeker in Jalalabad een bachelordiploma behaalde. Voor het overige valt uit deze stukken echter niet af te leiden dat verzoeker al dan niet werkzaam was als tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan, dat hij omwille van deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend met de taliban en/of dat hij in het kader van de medische verzorging van zijn zoon zou hebben verbleven in een Amerikaanse militaire basis.

2.3.2.9. Wat betreft de door verzoeker voorgelegde taskara en het voorgelegde rijbewijs (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), dient vastgesteld dat hieruit evenmin enig element kan worden afgeleid dat verzoeker al dan niet werkzaam was als tolk Engels voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan, dat hij omwille van deze werkzaamheden problemen zou hebben gekend met de taliban en/of dat hij in het kader van de medische verzorging van zijn zoon zou hebben verbleven in een Amerikaanse militaire basis.

Tevens dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn geboortedatum geenszins aannemelijk zijn. Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie betreffende corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') dat valse Afgaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert.

2.3.2.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Er dient op gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker om internationale bescherming op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 en het rapport "EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update" van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers.

Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 10) kan worden afgeleid dat de acties van ISKP in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en ISKP. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke en zuidwestelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. In casu blijkt evenwel dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder en is bovendien van minder recente datum.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift aanvoert dat artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn geen melding maakt van een situatie van "open combat" of van "hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten", dient erop gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen). De vaststelling dat er in de stad Jalalabad geen sprake is van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten moet dan ook niet worden gelezen als het toevoegen van een voorwaarde aan de definitie van een gewapend conflict in artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn, doch wel als de vaststelling dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad niet dermate hoog is dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Verder laat verzoeker na uiteen te zetten waarom volgens hem het begrip "hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten" zou veronderstellen dat het gaat om gelijkwaardige strijdkrachten die tegen elkaar vechten. Bovendien blijkt nog dat uit de voormelde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 blijkt dat de taliban ruim 40% van alle Afghaanse districten onder controle hebben of er de controle betwisten (p. 12), zodat bezwaarlijk kan worden volgehouden dat "De verschillende groeperingen die momenteel in Afghanistan tegen het "centraal" gezag vechten zijn echter onvoldoende georganiseerd of sterk om een "open combat" te voeren tegen het Afghaans leger".

Waar verzoeker opmerkt dat het feit dat in Jalalabad de burgers de grootste slachtoffers zijn van het geweld en dat het feit dat "high profile"-doelwitten de oorspronkelijke doelwitten zijn van de opstandelingen hieraan geen afbreuk doet, dient erop gewezen dat het bij het vaststellen van de typologie van het geweld hoe dan ook van belang is vast te stellen dat het geweld in de stad Jalalabad voornamelijk doelgericht van aard is. Hierboven werd er reeds op gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering bracht dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op een ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Verder dient vastgesteld dat noch in de bestreden beslissing, noch in die hiervoor gedane vaststellingen met betrekking tot de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad, noch in het hierna volgende

betreffende de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad in hoofde van verzoeker wordt gesteld dat de Afghaanse veiligheidsdiensten de capaciteit zouden hebben om geweld te voorkomen of dat verzoeker tegen geweld kan worden beschermd door zijn oom of door Facebookvrienden.

In de mate dat verzoeker tenslotte wijst op zijn werk als tolk voor de Amerikanen en de functie van zijn vader als malik, dient erop gewezen dat deze elementen hoger reeds aan bod kwamen in het kader van de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan kunnen deze elementen evenmin in rekening worden gebracht bij de beoordeling van het risico op ernstige schade voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zoals uiteengezet in het arrest “Elgafaji” van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U geeft aan dat u voor ingenieur gestudeerd zou hebben in Jalalabad en een diploma haalde medio 2015 (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 11.) na een studie van een viertal jaar (document 5). Dat u zodanig lang in de stad studeerde, stelde u ruimschoots in staat om bekend te raken met de stad en daar een sociaal netwerk op te bouwen. Hoewel u dit zelf ontkent, kan bovendien vermoed worden dat u gedurende deze periode ook in Jalalabad leefde, getuige het adres vermeld op uw studentenkaart (document 3D), waar u tijdens het gehoor ook op gewezen werd (CGVS p. 6, 7). Uw familie zou terwijl u in België was ook een tijdje in Jalalabad hebben gewoond, samen met schoonfamilie van u, wat een sterke indicatie is dat uw familie banden heeft met de stad (verklaring DVZ dd. 4 maart 2016, afdeling 15, 16; CGVS p. 7). Ook kon u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan meteen in deze stad terecht bij een aantal vrienden, een indicatie van enige vertrouwdheid met de stad en het bestaan van een sociaal netwerk aldaar, via wie u trouwens ook op zeer korte termijn aan een “noodpaspoort” kon raken, en die voor u een afspraak met het Iraanse consulaat regelden (CGVS p. 16, 17). Zoals u zelf al aangeeft tijdens het gehoor moet je om in Afghanistan zaken gedaan te krijgen mensen kennen (CGVS p. 15), en u en uw familie lijken vrij goede connecties te hebben. Uw opleidingsniveau en vertrouwdheid met de stad zouden u in staat moeten stellen om aldaar een bestaan op te bouwen.

Daarenboven lijkt vast te staan dat u uit een prominente en gegoede familie komt: uw vader zou hoogopgeleid (faculteit landbouw) en officier (kolonel) geweest zijn tijdens het communistische tijdperk, een soort van mobiel ambtenaar tijdens het regime van de taliban, en verkozen zijn tot malik van het dorp naderhand (CGVS p. 7, 8). U hebt ook nog een schoonbroer die dokter is (CGVS p. 9). U zou ook op hun steun moeten kunnen bouwen.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij wel in de stad Jalalabad heeft gestudeerd, maar er nooit heeft verbleven, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op grond van meerdere pertinente vaststellingen besluit dat verzoekers bewering dat hij gedurende zijn vier jaar durende studies niet in de stad Jalalabad verbleef niet aannemelijk is. Dat studenten in Afghanistan niet dezelfde vrijheid hebben als studenten in het Westen en dat zij op de campus blijven en niet in contact komen met de rest van de stad, is niet meer dan een blote bewering vanwege verzoeker. Waar verzoeker stelt dat hij in de stad Jalalabad steeds ondergedoken zou hebben geleefd, dient vastgesteld dat hij hiervan nooit eerder melding maakte. Het betreft dan ook slechts een post factum-bewering die duidelijk tot stand kwam door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing, hetgeen allerniet ernstig is. Verder wordt nergens in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing melding gemaakt van bescherming die verzoeker zou kunnen krijgen van zijn oom of zijn Facebookvrienden. Het loutere feit dat er in deze motieven terecht wordt gewezen op het bestaan van een sociaal netwerk (van fysieke personen, niet in de zin van “social media” op het internet) in hoofde van verzoeker in de stad Jalalabad, betekent geenszins dat dit netwerk naar voren wordt geschoven als een middel om verzoeker te beschermen tegen geweld, doch enkel dat verzoeker op dit netwerk kan terugvallen om zijn leven in deze stad op te bouwen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De Raad wijst erop dat verzoeker overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen dit arrest een cassatieberoep heeft ingesteld bij de Raad van State, doch dat dit beroep niet-toelaatbaar werd verklaard. Aldus is het voornoemd arrest in kracht van gewijsde gegaan en dient het door verzoeker te worden gerespecteerd. De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen heeft aangevoerd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of de toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen met betrekking tot zijn tewerkstelling en de hieruit voortvloeiende problemen met de taliban en voert verder aan dat zijn twee kinderen in Jalalabad werden ontvoerd en gedood omwille van deze feiten (*“Verklaring volgend verzoek”*, stuk 7, p. 1 en 3). De Raad wijst erop dat de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet wanneer deze nieuwe elementen een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden. Gezien uit het bovenstaande blijkt dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling als tolk voor het Amerikaanse leger en de daaruit voortvloeiende problemen ongeloofwaardig zijn, kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekers kinderen ontvoerd en gedood zouden zijn omwille van deze feiten. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen documenten heeft neergelegd ter staving van zijn verklaringen inzake de ontvoering en de dood van zijn kinderen. Dat men in Afghanistan geen documenten zou krijgen als kinderen sterven, zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, betreft niet alleen een blote bewering die aldus niet wordt aangenomen, maar is geen ernstig verweer dat thans geen enkel begin van bewijs inzake de ontvoering en de dood van verzoekers kinderen voorligt.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal hem niet gehoord heeft over de dood van zijn kinderen, wijst de Raad verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekers aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat uit verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat hij in de gelegenheid werden gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (*“Verklaring volgend verzoek”*, stuk 7). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in verband met bovenvermeld punt op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat de commissaris-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk kan worden verklaard, en dat de commissaris-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar de door hem nieuwe voorgelegde documenten, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld dat deze documenten geen afdoende bewijswaarde bezitten ter staving van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten en aldus de kans niet aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing oordeelde vooreerst terecht dat de door verzoeker neergelegde mail van M.M., attest van R.C. en foto van verzoeker op de legerbasis (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5, nrs. 1, 4 en 5) reeds werden beoordeeld door de Raad in het kader van het beroep tegen zijn eerste verzoek om internationale bescherming, die oordeelde dat deze geen afdoende bewijswaarde bezaten ter staving van verzoekers tewerkstelling en problemen. Dit arrest heeft gezag van gewijsde en het louter opnieuw neerleggen van deze documenten kan dan ook de gemaakte beoordeling erin niet wijzigen.

Wat het door verzoeker neergelegde chatgesprek betreft (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 4), merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat dit een gesprek tussen zichzelf en M.M. betreft, terwijl uit de kopie van het gesprek blijkt dat dit een gesprek met R.C. betreft. Verzoeker stelt er zich verder vragen bij of een chatgesprek wel als gesolliciteerd kan worden beschouwd en merkt op dat dit gesprek, samen met de eerder neergelegde brief en facebookprofiel van de afzender, verzoekers verklaringen omtrent zijn tewerkstelling als tolk voor het Amerikaanse leger bevestigt. De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat dit document een gesolliciteerd karakter heeft, nu dit geen officieel noch een objectief document betreft en bovendien makkelijk te manipuleren is, zodat niet kan worden nagegaan of het werkelijk om een conversatie gaat tussen verzoeker en R.C. Bovendien wijst de Raad er nog op dat het neergelegde chatgesprek, waaruit blijkt dat verzoeker aan R.C. gevraagd heeft om een brief te schrijven ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming in België, geen afbreuk doet aan de vaststellingen gedaan in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat: *“Vervolgens dient vastgesteld dat in het attest bij onderhavig verzoekschrift (stuk 3) onder meer wordt gesteld dat verzoeker zich in groot gevaar zou hebben bevonden (“he was placed in great danger”) en dat de militairen een nauwe band creëerden met verzoeker (“Due to the remote location of FB Chamkani, we grew close to Mr. H. and learned a lot about him, and his family. Due to the bonds fostered, many of the Soldiers in the 92nd MP co still have a lasting relationship with Mr. H.”), terwijl verzoeker zelf hiervan tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding maakte. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker spontaan zou verhalen over groot gevaar waarin hij als tolk voor de Amerikaanse militairen zou hebben verkeerd, alsook over de innige band die hij blijkens dit attest nog steeds met verschillende Amerikaanse soldaten zou onderhouden, quod non. Betreffende het attest zelf dient er bovendien op gewezen dat dit attest door eender wie en eender wanneer kan worden opgemaakt, daar het geen enkel element bevat dat zou kunnen duiden op een authentieke herkomst; het betreft immers louter een tekst met handtekening, die gemakkelijk door om het even wie kan worden gemaakt. Het feit dat verzoeker zich blijkbaar meent te moeten bedienen van dergelijke stukken teneinde zijn voorgehouden profiel van tolk voor de Amerikaanse militairen aan te tonen, is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van dit profiel, evenals voor het authentiek karakter van het voorgelegde attest.”* Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat het geheel van deze documenten zijn profiel als tolk bij het Amerikaanse leger kan bevestigen.

Wat het door verzoeker neergelegde document van Phoenix betreft (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 2), oordeelde de bestreden beslissing terecht dat: *“Document 2 zou uw tewerkstelling voor (een onderaannemer van) de Amerikanen bevestigen, maar strookt niet met uw eerdere verklaringen. Er staat namelijk dat u al in 2009 uw job onrechtmatig verliet (job abandonment blijkt specifieke terminologie te zijn, zie stukken toegevoegd aan het dossier) en daardoor ontslagen werd, terwijl u eerder aangaf dat u pas in 2010 aangezet werd om te deserteren (gehoorverslag dd. 23 februari 2018., p. 12, hierna CGVS p. x).”* Waar verzoeker stelt dat hij voor 2010 voor één bedrijf werkte en erna voor een ander en dat hij dit tevens zo verklaarde tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat dergelijk verweer geen steun vindt in het administratief dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming kan immers niet blijken dat verzoeker melding maakte dat hij voor verschillende bedrijven werkte (administratief dossier verzoeker, stuk 10, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4). Verder merkt de Raad nog op dat verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij in 2010 voor een ander bedrijf ging werken, doch het neergelegde document stelt dat verzoeker in 2009 reeds zijn job had verlaten. Het verweer in het verzoekschrift kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing tevens terecht oordeelde dat: *“Merkwaardig genoeg stemt ook het Employee ID (AFG-5868) en uw geboortedatum op het document (1 januari 1986) niet overeen met de gegevens op enige van de badges die u eerder voorlegde (documenten 3A-D eerste verzoek).”* Waar het verzoekschrift aanvoert dat op zijn taskara niet de correcte geboortedatum wordt vermeld doch louter een schatting en dat één van de badges werd opgemaakt op basis van deze taskara, terwijl bij de andere badge louter een schatting van zijn geboortedatum werd gemaakt en dat dit kan blijken uit het feit dat de geboortedag telkens 1 januari betreft, merkt de Raad op dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming omtrent dit verweer reeds werd geoordeeld dat: *“Bovenvermelde uiteenzetting uit het verzoekschrift kan geenszins overtuigen. De betreffende badges (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zouden afkomstig zijn van een Amerikaanse militaire basis in Afghanistan en minstens één van de badges geeft “unescorted” toegang. Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de Amerikaanse militaire autoriteiten in Afghanistan nauwlettend toezien op de informatie die op deze badges wordt vermeld. Het feit dat twee verschillende geboortedata worden vermeld op beide badges en dat deze geboortedata geen van beide overeenstemt met hetgeen volgens verzoeker zijn werkelijke geboortedatum is, valt dan ook bezwaarlijk te rijmen met een nauwlettend toezicht en vormt in die zin dan ook een indicatie voor het vermoeden dat deze badges werden gemanipuleerd. Bovendien kan niet worden ingezien waarom op verzoekers taskara, waarvan bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het door de taliban werd opgemaakt, een schatting van verzoekers geboortedatum zou worden vermeld wanneer verzoekers precieze geboortedatum blijkbaar wel degelijk gekend is (3 februari 1986). In dezelfde zin kan evenmin worden ingezien waarom op de andere badge een schatting van verzoekers geboortedatum zou worden vermeld, wanneer hem eerst werd gevraagd hoe oud hij was en verzoeker klaarblijkelijk zijn precieze geboortedatum kent, zodat het van alle logica ontdaan is dat op de badge een andere, geschatte geboortedatum zou worden vermeld. Het enkele feit dat 1 januari wordt vermeld op de badges, hetgeen volgens verzoeker zou aantonen dat het om een schatting gaat, doet geen afbreuk aan het feit dat het niet aannemelijk is dat er van een schatting gebruik zou (moeten) worden gemaakt wanneer verzoekers precieze geboortedatum gekend is. Dat verzoeker zich dient te wenden tot een dergelijke gekunstelde poging tot verschoning teneinde de motieven uit de bestreden beslissing betreffende deze badges te trachten te weerleggen, is een bijkomende indicatie voor het vermoeden dat deze badges werden gemanipuleerd.”* De Raad merkt dan ook op dat bovenvermeld verweer van verzoekers geenszins een verklaring vormt voor de vaststelling dat de geboortedatum van zijn employee ID niet overeenstemt met de geboortedata op de eerder door verzoeker neergelegde badges, hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze employee ID en een indicatie vormt dat ook deze employee ID werd gemanipuleerd.

Verzoeker voert verder aan dat hij een document zou hebben neergelegd waaruit blijkt dat de Amerikaanse ambassade heeft bevestigd dat zijn documenten, die in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming als niet-authentiek werden beschouwd, door Amerikaanse soldaten werden opgesteld die in Afghanistan hebben gediend in de betrokken periode. De Raad merkt echter op dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier, nu hieruit enkel blijkt dat verzoeker een document heeft neergelegd waaruit kan blijken dat hij een bezoek heeft gebracht aan de Amerikaanse ambassade in België (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 3). Uit dit document kan verder louter blijken dat verzoeker een bezoek bracht aan de Amerikaanse ambassade om *“notarial and other services not listed above”* te bekomen, zodat dit document geen bewijs vormt van de reden van verzoekers verzoek aan de ambassade. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat dit document geen afdoende bewijs vormt ter staving van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn werkzaamheden voor het Amerikaanse leger of problemen. Verzoeker kan verder gevolgd worden dat uit de door hem neergelegde kopie van zijn paspoort (verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat hij recent een nieuw paspoort heeft verkregen waarop de gegevens in het document van de Amerikaanse ambassade zijn gebaseerd, zodat de motivering in de bestreden beslissing dat *“Bovendien staat er in dit document een paspoortnummer uwentwege te lezen, terwijl u eerder nog verklaarde dat uw paspoort door een smokkelaar afgenomen werd (CGVS p. 19).”* geen grond heeft.

Wat de door verzoeker neergelegde facebookprofielen betreft, werd in de bestreden beslissing nog terecht geoordeeld dat: *“De facebookprofielen die de rest van document 5 uitmaken ten slotte tonen ook niets aan omtrent uw problemen; het loutere feit dat u bevriend bent met mensen die heden in de VS wonen maakt de door u voorgehouden problemen niet meer aannemelijk.”* De Raad wijst er nog op dat het neerleggen van facebookprofielen van de personen die op de door verzoeker neergelegde foto's staan, geen afbreuk doet aan de beoordeling gemaakt door de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dat *“Verder dient vastgesteld dat er in de bestreden beslissing tevens terecht op wordt gewezen dat de door verzoeker voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) hooguit kunnen aantonen dat verzoeker aanwezig was op een militaire basis, maar*

op zich geen bewijs vormen van verzoekers voorgehouden activiteiten als tolk voor de Amerikaanse militairen in Afghanistan.”

Uit het louter aanvoeren dat verzoeker doorleefde verklaringen heeft gegeven over zijn werk als tolk en het verwijzen naar algemene informatie inzake het risicoprofiel voor personen die geacht worden de overheid en de internationale gemeenschap te steunen in Afghanistan, kan verder, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, niet blijken dat verzoeker daadwerkelijk op een Amerikaanse basis heeft gewerkt als vertaler-tolk, nu in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen op dit punt en verzoekers thans geen nieuwe elementen bijbrengt die van die aard zijn om de eerder gemaakte beoordeling te wijzigen.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift nog kritiek uit op de beoordeling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en de thans huidige bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad, merkt de Raad op dat de uiteenzetting in het verzoekschrift een exacte kopie en dus herhaling vormt van het verzoekschrift dat werd ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 16 mei 2018 (RvV 9 januari 2019, nr. X). De Raad benadrukt andermaal het gezag van gewijsde van voormeld arrest en bevestigt dat deze elementen niet dienstig kunnen worden aangevoerd en het louter herhalen van eerder aangehaalde motieven niet kan leiden tot een andersluidende appreciatie van het verzoek om internationale bescherming.

In de thans bestreden beslissing werd op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat verzoeker actueel nog steeds over een veilig en intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad en verzoeker brengt geen nieuwe elementen bij die van die aard zijn om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Deze beoordeling wordt overigens bevestigd door de informatie die bij aanvullende nota van 10 augustus 2020 werden ter kennis gebracht door de commissaris-generaal.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voorts heeft de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, § 2, van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze geoordeeld dat een terugkeerbesluit niet leidt tot refolement.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

2.4. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP